

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/107/2020
Identifikačné číslo spisu:	1215208201
Dátum vydania rozhodnutia:	22.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1215208201.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Vieri Petrikovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne I.. M. B., trvalým pobytom T. X, XXX XX Q., právne zastúpenej Fons iuris s. r. o., so sídlom Kominárska 2, 4, 831 04 Bratislava, IČO: 47 240 318, proti žalovanému Swiss Re Europe S.A., so sídlom Rue Albert Borschette 2A, Luxemburg L- 1246, r. č. B25242, konajúcemu prostredníctvom Swiss Re Europe S.A., organizačná zložka Slovensko, so sídlom Mlynské nivy 12, 811 09 Bratislava, IČO: 36 869 791, zastúpenému PETERKA & PARTNERS advokátni kancelár s. r. o., so sídlom Karlovo námestí 671/24, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČ: 261 69 720, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom PETERKA & PARTNERS advokátska kancelária s. r. o. organizačná zložka, so sídlom Kapitulská 18/A, 811 01 Bratislava, IČO: 35 884 703, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13Cpr/2/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7CoPr/7/2019 zo dňa 27. mája 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. septembra 2018 č. k. 13Cpr/2/2015-1133 zamietol žalobu o určenie neplatnosti výpovede a určenie, že pracovný pomer trvá (I. výrok) aj žalobu o náhradu mzdy (II. výrok), zamietol vzájomnú žalobu o určenie, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával (III. výrok) a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (IV. výrok).

1.1. Rozhodnutie okresný súd právne zdôvodnil § 17 ods. 2, § 38 ods. 1, § 38 ods. 4, § 47 ods. 1 písm. b), § 47 ods. 2, § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e), § 63 ods. 4, 6, § 77, § 79 ods. 1, § 81 písm. a), b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) a vecne tým, že žalovaným vymedzený dôvod upozornenia žalobkyne na porušenie pracovnej disciplíny uvedený v liste zo dňa 18.

augusta 2014 nebolo možné zameniť s iným a predstavoval jednoznačný skutkový rámec, z ktorého mohol súd vychádzať a podrobil ho skúmaniu z hľadiska ustálenia porušenia pracovnej disciplíny konkrétnym konaním aj vyhodnotenia intenzity takéhoto konania z hľadiska jeho závažnosti. V prípade upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 18. augusta 2014 žalovaný vytýkal žalobkyni, že napriek existencii jej vedomosti, že účasť na jazykovom kurze sa nezapočítava do pracovného času zamestnanca, žalobkyňa v mesiaci jún 2014 čas strávený na kurze si evidovala v rámci evidencie dochádzky ako čas odpracovaný. Druhý skutkový dôvod upozornenia bol ten, že dňa 30. júna 2014 sa žalobkyňa zúčastnila jazykového kurzu napriek tomu, že trvala jej PN. V konaní nebolo sporné, čo potvrdila aj žalobkyňa v rámci výsluchu, že o predpise Language Education Policy mala vedomosť, a teda s jeho obsahom oboznámená bola. Z evidencie pracovnej dochádzky žalobkyne súd prvej inštancie ustálil, že v tento mesiac si žalobkyňa neevidovala prípadné nadpracovanie času stráveného na jazykovom kurze, počty odpracovaných hodín v sebe zahŕňali aj neodpracovanú hodinu jej účasti na kurze, pričom nadčasy vykazované neboli. Ustálil, že žalobkyňa sa týmto svojím postupom jednoznačne dopustila porušenia povinností, pričom jej konanie vykazuje znaky porušenia pracovnej disciplíny minimálne menej závažným spôsobom. Závažnejšia skutočnosť, vytýkaná žalobkyni v upozornení, bola tá, že sa dňa 30. júna 2014 zúčastnila kurzu v čase trvania PN. Obrana žalobkyne, že v tento deň na kurze nebola a že sa zapísala omylom zostala len v rovine neosvedčených účelových tvrdení s poukazom na výsluch lektorky L. Q., ktorá takéto manipulácie s dochádzkou poprela. Súd prvej inštancie uviedol, že o dôvode pre danie upozornenia sa žalovaný určite dozvedel až pri kontrole dochádzky za mesiac jún 2014, čo mohlo byť až po skončení tohto mesiaca, keďže u zamestnávateľa neexistovala kontrola dochádzky na dennej báze. Upozornenie bolo odovzdané žalobkyni 21. augusta 2014, teda pred uplynutím dvojmesačnej lehoty. Rovnako konštatoval splnenie všetkých formálnych náležitostí upozornenia, ktoré bolo po obsahovej stránke jednoznačné, zrozumiteľné a určité. Od doručenia upozornenia začala plynúť 6 mesačná lehota v zmysle § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. V konaní bolo preukázané, že v tomto čase sa žalobkyňa dopustila opätovne porušenia pracovnej disciplíny v intenzite menej závažnej, čo následne žalovaný v súlade so zákonom pretavil do formulácie výpovedného dôvodu a obsahu výpovede, ktorá bola riadne žalobkyni doručená. Rovnako ako v prípade upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 18. augusta 2014, aj výpoveď zo dňa 06. novembra 2014 bola formulovaná po obsahovej stránke jasne, zrozumiteľne a určité. Výpovedný dôvod bol po skutkovej stránke špecifikovaný nezameniteľne tak, že žalobkyňa dňa 11. septembra 2014 opustila closingový míting pred jeho oficiálnym ukončením o 14.47 hodine, a to bez upozornenia, či ospravedlnenia, pričom účasť na ňom bola povinná; míting bol časovo naplánovaný od 14.00 do 15.00 hodiny. Opustenie naplánovaného a povinného pracovného stretnutia žalobkyňou bez uvedenia dôvodu a ospravedlnenia nemožno vyhodnotiť inak ako svojvoľné nerešpektovanie jasne formulovaného pokynu nadriadeného zamestnanca a porušenie pracovnej disciplíny. Okresný súd vychádzal aj z preukázaného záveru, že žalobkyňa vykonávala svoju prácu ako súčasť tímu ľudí, ktorí museli spolu komunikovať a spolupracovať a práve takéto stretnutia, vzhľadom na obsah pracovnej náplne, boli dôležité pre stanovenie spoločného postupu v prípade nosných otázok výkonu práce. Predmetom dokazovania bolo aj doručovanie výpovede, najmä ustálenie, či výpoveď bola doručená žalobkyni riadne a v lehote podľa § 63 ods. 4 Zákonníka práce. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že k riadnemu doručeniu výpovede v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Zákonníka práce došlo dňom 11. novembra 2014. Žalobkyňa ničím neosvedčila, že by na pracovisku voči nej boli zo strany kolegov, či nadriadených používané praktiky šikany, mobingu, očierňovania, že by dochádzalo k zamedzovaniu jej kariérneho postupu, alebo že by bola preťažovaná prácou. Rovnako žalobkyňa neosvedčila, že by k inému porušovaniu zo strany kolegov dochádzalo. Nutné je poznamenať, že je právom, nie povinnosťou zamestnávateľa upozorniť na porušovanie pracovnej disciplíny, prípadne dať výpoveď. V rovine neosvedčenej ostalo aj tvrdenie, že postupy žalovaného vyvolali chorobu žalobkyne. Vo vzťahu k nepripusteniu vykonania dôkazu, navrhnutého právny zástupcom žalobkyne, a to predloženia pracovnej náplne pani B. súd prvej inštancie uviedol, že p. B. viedla sporný míting, čím ju poveril ústne vedúci zamestnanec. Irelevantným tak bolo, či mala v pracovnej náplni vedenie mítingov, alebo konanie za vedúceho zamestnanca. V konaní nebolo sporným, že p. B. bola ako členka tímu poverená vedením mítingu vedúcim nadriadeným zamestnancom, čím rešpektovala jeho pokyn a plnila si svoju pracovnú úlohu. Preto tento návrh na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie považoval za nadbytočný a pre rozhodnutie vo veci samej nepodstatný. Žalobu okresný súd v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol

majúc za to, že k skončeniu pracovného pomeru žalovaného so žalobkyňou došlo platne.

1.2. S ohľadom na nedôvodnosť žalobkyňou uplatnených nárokov súd prvej inštancie zamietol aj návrh žalovaného na určenie, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa ďalej zamestnával. Tento žalovaným uplatnený vzájomný návrh by bolo dôvodným posudzovať len v prípade, ak by určil, že skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou je neplatné.

1.3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Uviedol, že žalobkyňa bola v konaní plne neúspešná, nakoľko jej žalobné nároky boli v celom rozsahu zamietnuté. I keď zamietol aj nárok žalovaného, vzhľadom na to, že žalovaným uplatnený nárok predstavoval len prípustnú hmotnoprávnu obranu žalovaného pre prípad neúspechu. Žalovaný v konaní osvedčil dôvodnosť a zákonnosť svojho postupu voči žalobkyni, jeho obrana spočívala na kvalifikovanej a skutkovo odôvodnenej argumentácii. Vzhľadom k uvedenému okresný súd aplikoval ust. § 257 Civilného sporového poriadku. Za dôvod hodný osobitného zreteľa označil charakter prejednávanej veci ako individuálneho pracovnoprávneho sporu. Vzájomná žaloba predstavovala prípustnú, zákonom aprobovanú obranu žalovaného, ktorý sa dôvodne domnieval, že vzhľadom na narušenie dôvery medzi ním a žalobkyňou nemožno spravodlivo požadovať jej ďalšie zamestnávanie. Aplikujúc aj zásady Civilného sporového poriadku, keď žalobkyňa vyvolala spor, v ktorom so svojimi nárokmi bola plne neúspešná, bolo podľa názoru okresného súdu v rozpore so základným princípom spravodlivosti, keby pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval striktne podľa aritmetického úspechu strán v konaní a neprihliadol na existujúci dôvod hodný osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie preto priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. mája 2020 č. k. 7CoPr/7/2019-1225 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP). V celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v zamietajúcich výrokoch a konštatoval ich správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, odvolací súd v ďalšom na ne poukázal a vyjadril sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

2.2. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne, že súd prvej inštancie neprihliadol na charakter sporu, odvolací súd uviedol, že § 318 CSP predstavuje rozšírenú poučovaciu povinnosť súdu vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý je v prípade individuálneho pracovnoprávneho sporu tzv. slabšou stranou. Poučovacia povinnosť súdu je spravidla spojená s prvým procesným úkonom súdu vo vzťahu k zamestnancovi (doručenie vyjadrenia žalovaného), kedy súd spolu s doručením tohto vyjadrenia poučí vhodným spôsobom zamestnanca o možnostiach právneho zastúpenia, o jeho procesných právach a povinnostiach, o dôkazných prostriedkoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti zamestnanca podať návrh na vydanie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia a o iných možnostiach, ktorých zámerom je účinná ochrana jeho práv. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie spolu s vyjadrením žalovaného zo dňa 05. augusta 2016 (č. l. 246) doručoval žalobkyni aj poučenie podľa ust. § 318 CSP, čím si uvedenú poučovaciu povinnosť splnil. Na to, aby súd v individuálnom pracovnoprávnom spore postupoval v procesnom štádiu dokazovania v súlade s vyšetrovacou zásadou je nevyhnutné, aby takémuto postupu predchádzala dôsledná úvaha súdu spočívajúca v posúdení otázky, či je takýto procesný postup nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci samej. Ak v prejednávanom prípade okresný súd dospel na základe tvrdení strán sporu a vykonaných dôkazov k dôvodnému záveru, že sú splnené všetky podmienky na vydanie rozhodnutia v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších

súdnych autorít, resp. sú splnené podmienky na vydanie spravodlivého rozhodnutia, nebolo dôvodným, aby aj bez návrhu strán obstarával dôkazné prostriedky a vykonával ďalšie dokazovanie potrebné na vydanie takéhoto rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd odvolacie námietky žalobkyne, že konaním súdu prvej inštancie bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, vyhodnotil ako nedôvodné.

2.3. K žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatoval, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia mal odvolací súd za to, že rozhodnutiu okresného súdu nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov sporových strán nevyplynuli ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by bol v jeho hodnotení dôkazov logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a § 193 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

2.4. K námietke odvolateľky, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) odvolací súd vysvetlil, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

2.5. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal s dôvodmi, ktoré uviedol žalovaný vo výpovedi zo dňa 06. novembra 2014, a to: „že dňa 11.09.2014 bola vyžadovaná jej prítomnosť na mítingu ohľadom closingových aktivít, ktorý prebiehal plánovane od 14.00 do 15.00 hodiny. Napriek tomu, že účasť žalobkyne bola povinná a súvisela s jej pracovnými úlohami, bez akéhokoľvek upozornenia alebo ospravedlnenia z mítingu zrazu odišla o 14.47 hodiny, teda o 13 minút skôr, ako bol plánovaný koniec stretnutia. O mítingu bola informovaná vopred, svoju účasť potvrdila. Zamestnávateľ nemôže tolerovať správanie zamestnancov, spočívajúce vo svojvoľnom opúšťaní dohodnutých stretnutí, a to najmä pokiaľ ide o riešenie rozdelenia pracovných úloh, dôležitých pracovných otázok a postupov. Svojím konaním žalobkyňa porušila ustanovenia Zákonníka práce, pracovnej zmluvy a Pracovného poriadku zamestnávateľa“. Pri vyhodnocovaní vykonaného dokazovania súd prvej inštancie prihliadol aj na to, že samotná žalobkyňa potvrdila, že z uvedeného mítingu odišla bez ospravedlnenia a vysvetlenia asi o 10 minút skôr. Z emailovej komunikácie nachádzajúcej sa v spise vyplýva, že žalovaný vyzval žalobkyňu na objasnenie dôvodu skoršieho odchodu z mítingu, žalobkyňa však svoj postup relevantne neodôvodnila. Svedkyňa Y. L. vo výpovedi potvrdila, že účasť na mítingoch bola povinná a míting sa končil súčasne pre všetkých zamestnancov. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že žalovaný na žalobkyňu vyvíjal nátlak. Povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (§ 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností stanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného zamestnanca. Ak zamestnanec riadne neplní pracovné povinnosti, zamestnávateľ je oprávnený ho na plnenie vyzvať, čo nastalo aj v prejednávanej veci, kedy žalovaný žalobkyňu opakovane upozornil na neplnenie si pracovných povinností. Žalovaný upozornil žalobkyňu na neuspokojivé plnenie pracovných úloh a vyzval ju na nápravu nedostatkov už listom zo 06. júna 2014, v ktorom jej vytkol neúčasť na pravidelných mítingoch „Slovakian Project Updates“. Uvedené upozornenie žalobkyňa prevzala dňa 06. júna 2014. Opätovne žalovaný upozornil žalobkyňu na neuspokojivé správanie a porušenie pracovnej disciplíny listom zo dňa 18. augusta 2014, dôvodiac neoprávnene zaevidovaným počtom odpracovaných hodín za čas strávený na jazykovom kurze aj tým, že sa jazykového kurzu zúčastnila počas práceneschopnosti. V konaní bolo zároveň preukázané, že žalovaný upozornil žalobkyňu, že v prípade ďalšieho porušenia pracovnej disciplíny môže dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou. Vzhľadom k uvedenému žalovaný postupoval pri ďalšom zistení menej závažného porušenia pracovnej disciplíny dňa 11. septembra 2014

podľa Zákonníka práce, keď ukončil pracovný pomer so žalobkyňou výpoveďou v súlade s ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny. Žalovaný vo výpovedi jednoznačne uviedol výpovedný dôvod, ktorým bolo menej závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobkyňou dňa 11. septembra 2014, ktorého dôvodnosť dôkladne v konaní preskúmal okresný súd. Nakoľko žalovaný skončil pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, súd prvej inštancie preskúmaval aj upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny žalobkyňou v posledných šiestich mesiacoch (list zo dňa 18. augusta 2014). Výpoveď doručená žalobkyni neobsahovala žiaden odkaz na konanie z mája 2012, na ktoré odkazovala žalobkyňa v odvolaní. Správne závery vyvodil súd prvej inštancie aj vo vzťahu k preukázaniu doručenia výpovede žalobkyni. Zákonník práce v ust. § 38 ods. 1 umožňuje zamestnávateľovi písomnosti doručovať zamestnancovi aj v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Doručovanie výpovede žalobkyni bolo preukázané výsluchom svedkyne F. B., ktorá potvrdila, že žalobkyňa bola v čase doručovania výpovede dňa 11. novembra 2014 doma. Možno tak ustáliť, že doručenie výpovede dňa 11. novembra 2014 bolo zmarené konaním žalobkyne, pričom toto odmietnutie prevzatia bolo preukázané aj výsluchom p. K. (č. l. 749).

2.6. Námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie mal skúmať, kto bol oprávnený konať v mene zamestnávateľa, odvolací súd považoval za nedôvodnú, lebo bolo nesporným, že upozornenie na neuspokojivé plnenie pracovných úloh aj výpoveď zo dňa 6. novembra 2014 podpísali osoby oprávnené konať v mene žalovaného. Odvolací súd vyslovil názor, že na doručenie výpovede z pracovného pomeru nebolo potrebné osobitné písomné poverenie alebo splnomocnenie zamestnávateľa osobe, ktorá listinu doručovala. Odvolacie námietky žalobkyne týkajúce sa evidencie dochádzky pri jazykových kurzoch vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné s poukazom na Language Education Policy (č. l. 270-275), s ktorými sa okresný súd dôsledne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bode 38.; s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a nepovažuje za potrebné ich opätovne opakovať. Z bodu 38. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že konanie uvedené v upozornení na porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 18. augusta 2014 aj opustenie mítingu dňa 11. septembra 2014 okresný súd vyhodnotil ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny.

2.7. Pri argumente odvolateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukázal na povinnosť všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky a zachovania práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia odvolací súd pripomenul, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011 č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009 sp. zn. 5MCdo/8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

2.8. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP odvolací súd uviedol, že uvedený odvolací dôvod je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie

nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. V odvolaní žalobkyňa nekonkretizovala, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonával, hoci boli tvrdené. Ozrejmenie uvedeného odvolacieho dôvodu nemožno vyvodit' ani s poukazom na konštatovanie žalobkyne v čl. II odvolania, v ktorom odkazovala na právne a skutkové tvrdenia uvedené pred súdom prvej inštancie. Nedôvodnou je i argumentácia žalobkyne, že dôkazné bremeno bolo na strane žalovaného, nakoľko namietala konanie v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že v danom prípade na základe skutkových tvrdení súd prvej inštancie vec správne právne posudzoval podľa Zákonníka práce, a nie podľa zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). Vzhľadom k uvedenému nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že dôkazné bremeno ňou namietaného konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi zaťažovalo žalovaného. I v prípade sporov týkajúcich sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v primárnej fáze dôkazné bremeno zaťažuje (aj) žalobcu, ktorý musí uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno dôvodne vyvodit', že došlo k diskriminácii jeho osoby, až následne nastupuje povinnosť žalovaného preukázať, že vo vzťahu k žalobkyni neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

2.9. V podanom odvolaní žalobkyňa uplatnila aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP majúci za to, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu, pochybenia vo vykonaní dokazovania (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie väznanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Preskúmaním napadnutého rozhodnutia nemal odvolací súd za preukázané naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

2.10. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala aj nesprávnosť výroku o trovách konania majúci za to, že nebolo dôvodným priznať žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. Podľa odvolacieho súdu možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, ktorý posúdil vzájomný návrh žalovaného (o určenie, že od neho nemožno požadovať, aby žalobkyňa ďalej zamestnával) ako hmotnoprávnu obranu v konaní, nakoľko ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce umožňovalo súdu v prípade, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď určiť, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Vzhľadom k uvedenému, žalovaným uplatnený vzájomný návrh mal len povahu obrany a jeho úspech v plnom rozsahu závisel od posúdenia, či výpoveď daná žalobkyni je platnou. Nebolo tak dôvodným pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikovať ust. § 257 CSP ako to urobil súd prvej inštancie, ale postačovalo aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP. Vychádzajúc z toho, že okresný súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žalovaným uplatnený nárok bol len procesnou obranou žalovaného, možno konštatovať, že v konaní bol plne úspešným žalovaný, preto súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď nárok na plnú náhradu trov konania priznal žalovanému.

2.11. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd dodal, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Nevyhnutné je, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

2.12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a § 396 ods. 1, 2 CSP. Vychádzal z toho, že žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu odvolací súd priznal proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie

končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP argumentujúc, že nesprávnym procesným postupom súdu jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, tiež tým, že „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“ a napokon tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

3.2. V dovolaní vzhľadom na vyvodzovanú prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP uviedla, že súd prvej inštancie v spojitosti s odvolacím súdom sa nevysporiadal a nezaoberal námietkami uvádzanými v konaní pred súdom prvej inštancie, ale aj v odvolaní. Mala za to, že odvolací súd rozhodoval arbitrárne a svojvoľne, bez riadneho odôvodnenia. Uviedla, že skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania a na ktoré dlhodobo poukazovala okresný ani odvolací súd nijakým spôsobom nereflektovali, v napádanom rozsudku nesprávne, nespravodlivo a nezákonne vyhodnotili, svoje rozhodnutia ani dostatočne neodôvodnili. Odvolací súd podľa názoru dovolateľky v bodoch 10. až 18. rozhodnutia síce reagoval na tvrdenia a námietky žalobkyne, avšak pri odkaze na ustálenú judikáciu vo väčšine prípadov neuviedol, akú konkrétnu judikáciu a rozhodnutia má na mysli a použil judikáciu len vo všeobecnosti. V prípade intenzity výpovedných dôvodov a konania žalovaného v predmetnej veci ani v prípade toho, porušenia akých interných predpisov, prípadne zákonných ustanovení sa mala žalobkyňa dopustiť, ani v prípade základných zásad konania, dôkazného bremena, sporu so slabšou stranou, postupu súdu v rámci dokazovania v pracovnoprávných sporoch sa prvoinštančný súd a odvolací súd relevantne nevyjadrili a neodôvodnili svoje rozhodnutie, pričom takéto rozhodnutie je absolútne v rozpore s ustálenou judikáciou súdov. Dôvody uvedené v odôvodneniach obidvoch rozhodnutí súdov v predmetnej veci sú tak vágne, v prípade hodnotenia dôkazov neprijateľné. Tvrdila, že súdy si navzájom v hodnotení dokazovania odporujú, v prípade odkazu na ustálenú judikáciu a právne posúdenie sú ich závery len všeobecné a nekonkrétne, pričom ide o rozpor s ustálenou judikáciou najmä čo sa týka intenzity porušenia, ako aj dôvodov výpovede, nehovoriac o zásade rovnosti zbraní a dôkazného bremena. V zmysle argumentácie žalobkyne sa súdy nijakým spôsobom nevyporiadali s námietkami týkajúcimi sa negatívnej dôkaznej teórie zvlášť v prípade pracovnoprávných vzťahov, nehovoriac o dokazovaní v prípade diskriminácie zamestnanca. V závere uviedla, že boli opomenuté aj námietky týkajúce sa formálnych a materiálnych znakov výpovede, vymedzenia výpovedného dôvodu a kumulácie výpovedných dôvodov.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správne, nespočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci a neporušujúce dovolateľkino právo na spravodlivý proces. Žiadal, aby dovolací súd dovolanie odmietol, eventuálne zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP), avšak nie je dôvodné.

6. V danom prípade dovolateľka vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (viď rozhodnutia ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) žalobkyňa v dovolaní nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci majúci svoj základ v neobjektívnom hodnotení dôkazov.

10. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietala de facto, nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Dovolateľka uviedla, že v prípade hodnotenia dôkazov sú závery súdov neprijateľné, navzájom si súdy v hodnotení dokazovania odporujú, v prípade odkazu na ustálenú judikatúru a právne posúdenie sú ich závery len všeobecné a nekonkrétne, pričom ide o rozpor s ustálenou judikatúrou najmä čo sa týka intenzity porušenia, ako aj dôvodov výpovede, nehovoriac o zásade rovnosti zbraní a dôkazného bremena. V zmysle argumentácie žalobkyne sa súdy nijakým spôsobom nevyporiadali s námietkami týkajúcimi sa negatívnej dôkaznej teórie zvlášť v prípade pracovnoprávných vzťahov, nehovoriac o dokazovaní v prípade diskriminácie zamestnanca.

10.1. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

10.2. V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR ustálil svoju judikatúru (napr.

rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) v tom smere, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

10.3. V súvislosti s predmetnými dovolacími námietkami dovolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je vecou súdu, a nie účastníkov konania (strán sporu).

10.4. V súdnej veci neboli zistené vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľky na spravodlivý súdny proces.

11. Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolateľka mala v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa odvolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal s protiargumentami strany sporu a riadne odôvodnil, prečo na tieto neprihliadal. Vady v nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa podľa názoru žalobkyne prejavili najmä v tom, že odvolací súd riadne neodôvodnil a nevysporiadal sa s intenzitou výpovedných dôvodov a konania žalovaného v predmetnej veci, so skutočnosťou akého porušenia interných predpisov, prípadne zákonných ustanovení sa mala žalobkyňa dopustiť, ako ani so základnými zásadami konania, dôkazným bremenom, sporom so slabšou stranou. V zmysle argumentácie žalobkyne sa sudy nijako nevyporiadali s námietkami týkajúcimi sa negatívnej dôkaznej teórie zvlášť v prípade pracovnoprávných vzťahov, obzvlášť pri dokazovaní v prípade diskriminácie zamestnanca. Uviedla, že boli opomenuté aj námietky týkajúce sa formálnych a materiálnych znakov výpovede, vymedzenia výpovedného dôvodu a kumulácie výpovedných dôvodov.

11.1. K predmetnej námietke dovolací súd poukazuje na bod 10. - 18. rozhodnutia odvolacieho súdu. V týchto bodoch odôvodnenia rozsudku boli námietky dovolateľky uvedené v odvolaní, boli dostatočným spôsobom odôvodnené a nebolo potrebné na ne dať širšiu odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľka preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietať, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

13. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobkyne.

15. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jej dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

16. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolateľka odôvodnila tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a taktiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

18. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce

niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

19. V súvislosti s tým, že dovolateľka vymedzila prípustnosť dovolania poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP je potrebné uviesť, že pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

20. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c) CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

21. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala poukazom na ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), § 421 ods. 1 písm. b) aj § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že prípustnosť dovolania dovolateľka riadne nešpecifikovala, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala (konkrétnu) právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedla ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedla, ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená. Ak v súvislosti s týmito dovolacími dôvodmi žalobkyňa (dovolateľka) de facto vo všeobecnosti namietala „vady právneho posúdenia veci odvolacím súdom“ nemožno to považovať za riadne uplatnenie (zdôvodnenie) prípustnosti dovolania.

22. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobkyne uplatnené podľa ustanovení CSP nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

23. Vzhľadom na neopodstatnenosť námietky dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je v tejto časti prípustné podľa § 420 písm. f) CSP, avšak nie je dôvodné. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol podľa § 448 CSP.

24. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok